Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

În zi de sărbătoare de sfinţi Eu, Domnul, am bucuria că vin să grăiesc cu tine, poporul Meu. Chiar dacă sunt numai şi numai îndurerat, coborârea Mea pe pământ la tine cuvânt e bucuria Mea, fiule. De când Mi-am pierdut odihna în om Eu numai îndurerat petrec. Cuvântul Meu e dulce, iubirea şi mila tot aşa îmi sunt, dar durerea Mă apleacă şi Mi se face tot mai amară, căci depărtarea de Mine a omului e mare, tată. Numai ca străin de Dumnezeu lucrează omul pe pământ. Numai fără Dumnezeu îşi face omul clipele lui. Eu însă ţi-am spus ţie să duci viaţă binecuvântată pe pământ, poporul Meu, căci aşa împlinind, tu te dai Mie mereu, iar Eu ţie, tată. O, nu te da Domnului cu toate ale tale, că Mi-e tare greu sub aşa povară, ci te dă Mie spre binecuvântare cu toate ale Mele, tată. O, lucrează-Mi Mie, şi cu acestea dă-te Mie, tată, şi vei fi îndoit binecuvântat, o dată că lucrezi Mie, şi, iarăşi, încă o dată pentru că te dai Mie spre binecuvântare pentru tot lucrul tău, pentru toată mişcarea ta, pentru toată purtarea ta înaintea Mea.

Cel cu adevărat poporul Meu şi copilul Meu este acela care nu mai trăieşte şi nu mai lucrează pentru sine, ci numai pentru Mine şi în Mine, nemaiavând el de dus pe cele ale lui. Cel binecuvântat este cel ce învaţă să trăiască aşa pentru tot ceea ce lucrează el. O, mulţi, mulţi de tot s-au făcut ai Mei din pricina aplecării lor pentru binecuvântare, căci aceştia au priceput ce înseamnă să se dea lui Dumnezeu omul şi să nu-şi mai rămână sieşi, dar altfel de oameni când dau să se dea ai Mei şi nu ştiu cum vine aceasta, aceia nu se dau Mie pentru Mine, ci se dau pentru ei, şi dacă aşa fac ei, Eu nu am cum să le dau lor lucrul Meu de făcut, fiindcă lucrul Meu trebuie dus cu mare iubire, cu mare sfială, cu mare umilinţă, poporul Meu, şi mare statornicie îi trebuie celui ce vine să intre sub lucrul Meu şi sub binecuvântarea Mea mereu pentru lucrul Meu.

L-am învăţat pe om să lucreze lucrul Meu, iar Eu să-i dau lui plata cea cu folos pentru viaţa lui cea din vecii, căci altfel nu-şi adună omul viaţă în vecii, ci îşi adună pe pământ şi atât, iar pe pământ rămân toate de om şi nu-l însoţesc pe om pentru viaţa lui cea din vecii. Am rostit pe pământ când am fost multe pilde pentru ca să-l fac înţelept pe om pentru împărăţia Mea în el, şi am spus odată despre un om gospodar, care şi-a tocmit lucrători ca să-i îngrijească via. Dis-de-dimineaţă a ieşit el ca să-şi tocmească lucrători, şi, învoindu-se cu ei cu un dinar pe zi, i-a trimis să lucreze în vie. Mai pe la ceasul al treilea ieşind iarăşi, a văzut în târg pe alţii fără de lucru şi le-a zis acelora: mergeţi şi voi în vie, şi ce va fi cu dreptul vă voi da, iar ei s-au dus. Ieşind iarăşi omul gospodar pe la ceasul al şaselea şi al nouălea a făcut tot aşa. Pe la ceasul al unsprezecelea a ieşit încă o dată şi a găsit pe alţii fără lucru şi le-a zis: de ce aţi stat toată ziua nemuncind? Ei i-au răspuns: fiindcă nimeni nu ne-a tocmit. O, duceţi-vă şi voi în vie, şi ce va fi cu dreptul veţi lua, aşa le-a spus stăpânul viei. Şi dacă s-a făcut seară, stăpânul a zis către îngrijitorul lui: cheamă pe lucrători şi dă-le plata, începând de la cei din urmă şi până la cei dintâi. Venind cei ce au fost tocmiţi în ceasul al unsprezecelea, au luat câte un dinar, iar când au venit şi cei dintâi, socoteau în sinea lor că vor lua mai mult, dar nu, tot câte un dinar luară şi aceştia, şi, luând ei dinarul, cârteau împotriva stăpânului casei cum că cei veniţi în urmă luară tot deopotrivă plată cu ei, care au dus greutatea şi arşiţa zilei, iar stăpânul a zis unuia dintre ei: o, prietene, nu-ţi fac nedreptate. Oare, nu cu un dinar te-ai tocmit cu mine? Ia-ţi ce este al tău şi du-te. Eu voiesc să dau şi acestuia de pe urmă ca şi ţie. Au nu mi se cade să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?

O, poporul Meu, puţini de tot sunt cei aleşi, puţini dintre cei chemaţi, şi aşa cei din urmă vor fi întâi, iar cei dintâi pe urmă, căci omul nu este ca Dumnezeu fiindcă nu are dragoste, şi nici

dreptate nu ştie să aibă cel ce nu are dragoste, căci cu Dumnezeu nu se lucrează pentru plată mai mare, ci se lucrează pentru dragoste şi pentru ascultare, tată, fiindcă supunerea nu mai ridică pricini şi nu se mai socoteşte, ci se supune şi nu se mai îngrijeşte, şi aşa poate omul să fie întâi înaintea Mea, iar în alt fel pierde omul, fiindcă legea lui Dumnezeu e bună numai în mâna Mea, iar când ea cade pe mâna omului se face omul stăpân pe ea şi nu ştie el că dreptatea lucrează altfel decât ştie el să facă dreptate, căci Eu am spus acum două mii de ani: *«N-am venit să stric legea sau proorocii, ci să împlinesc am venit, căci cine va strica una din aceste porunci, foarte mici, şi va învăţa aşa pe oameni, acela foarte mic se va chema întru împărăţia cerurilor, iar cel ce va face şi va învăţa, acela mare se va chema întru împărăţia cerurilor, căci de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor şi a fariseilor, nu veţi intra să gustaţi întru împărăţia cerurilor, căci dacă s-a zis: să nu ucizi, Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va fi vrednic de osândă».*

Îţi amintesc acestea, poporul Meu, ca să înveţi tu de la Mine taina dreptăţii, fiule, şi mai ales taina bucuriei lucrului Meu de către cel ce-Mi lucrează Mie. Vin şi-ţi desluşesc cuvântul Evangheliei Mele, că n-are pe pământ cine să-ţi deschidă mintea ca să înţelegi tu pildele ieşite din gura Mea, fiule. O, lucrul Meu trebuie lucrat cu iubire şi cu sfială, şi trebuie lăsată în mâna Mea cumpăna dreptăţii, căci Eu Mă îndur de cine voiesc, tată, şi tot ca Mine să vrei şi tu dacă alegi să fii cu lucrul Meu pe pământ. Voiesc ca tu să fii priceput pentru tainele Mele cu omul, şi pe care le-am ascuns în pilde ca să le pot păstra şi să lucrez cu ele pentru om. Omul însă trebuie să priceapă lucrul şi dreptul stăpânului său şi să stea cu mulţumire în mâna celui ce-l tocmeşte pe el ca să-i dea de lucru, căci cel fără de lucru se duce la târg şi stă degeaba acolo, tată, iar dacă Eu îl iau şi îl tocmesc pe el la lucru, învoindu-Mă cu el dis-de-dimineaţă pentru plată, el trebuie să nu se tocmească cu Mine apoi pentru cei tocmiţi spre târziul zilei, şi care primesc plată ca şi el, căci Eu sunt Stăpânul Care face ce voieşte El cu ale Sale şi Care Se uită la inima omului încercând-o pe ea şi dreptatea din ea, căci dreptatea omului nu este ca a Mea, ci este ca a omului, iar omul este fariseu pentru taina dreptăţii.

În zi de sărbătoare de sfinţi Mi-e Duhul fericit că pot să grăiesc cu tine, poporul Meu, şi că pot să-ţi amintesc şi să te învăţ adâncul tainelor Mele cu omul, tată. Ţi-am spus adesea, ţi-am spus să duci viaţă binecuvântată înaintea Mea, iar azi îţi spun, pe lângă aceasta, să-Mi laşi Mie dreptatea lucrurilor, măi tată, iar tu să fii mulţumit pentru tot ceea ce Eu lucrez, căci dacă faci cum a făcut cel ce a fost tocmit dis-de-dimineaţă pentru cel ce a fost tocmit în ceasul al unsprezecelea la lucrul viei Mele pentru că stătea la târg fără de lucru şi nimeni nu-l tocmise toată ziua, atunci tu nu stai mulţumit înaintea Mea şi te ridici să-Mi arăţi că nu lucrez drept.

O, înăuntrul tău şi în afara ta caută să fii numai unul, fiule, căci numai cel ce se lasă în grija Mea este aşa, şi mare lucrare este să fie omul cu inima curată în tot ceea ce el lucrează înaintea Mea lăsându-Mi Mie în mână dreptatea a toate. O, nu uita că Eu Mă îndur de cine voiesc Eu, şi tot aşa să voieşti şi tu, şi atunci tu iubeşti voia Mea şi eşti mulţumit şi eşti înţelept prin ea şi pentru ea pe pământ, căci omul trebuie să-L aibă în el pe Dumnezeu dacă voieşte să fie şi să poată ca Dumnezeu. Arhiereul Nicolae s-a lăsat în voia Mea, şi dacă el aşa a făcut, au făcut apoi voia Mea şi cei ce l-au primit din partea Mea cârmaci de la Dumnezeu peste sufletele lor, iar cel ce cârteşte nu lucrează tot aşa, şi este trist cel ce cârteşte şi este nemulţumit ca şi cel ce a fost nemulţumit pentru acela care a fost tocmit în vie în ceasul al unsprezecelea cu aceeaşi plată a zilei pentru lucrul în vie ca şi cel tocmit dis-de-dimineaţă.

O, poporul Meu, dreptatea Mea nu lucrează ca omul, tată, iar Eu voiesc ca tu să fii ca Dumnezeu, nu ca omul, fiule, şi atunci Eu te pun pe tine peste lucrători şi te pun îngrijitorul Meu şi împărţitorul plăţii lucrătorilor, după cum Eu M-am tocmit cu ei, căci îngrijitorului lui i-a spus stăpânul după ce s-a făcut seară: *«Cheamă pe lucrători şi le dă plata începând de la cei din urmă şi până la cei dintâi».* O, cum adică să le dea mai întâi plată la cei ce au fost tocmiţi cei din urmă? Aşa trebuia, oare? Aşa era firesc să se lucreze? Dar cum aş fi încercat Eu altfel credinţa şi

credincioşia celor tocmiţi dis-de-dimineaţă şi cu care M-am învoit ca plată cu un dinar ca şi cu cei tocmiţi în celelalte străji ale zilei?

O, poporul Meu, mare este taina sfinţilor, tată. Ei sunt locaşul Domnului pe pământ şi sunt ca Domnul lor, cu dreptate şi cu milă. Nu oricum poate Domnul găsi îngrijitori pentru El şi pentru via Sa, care să plătească apoi pe lucrătorii tocmiţi la vie. Cu firească nevinovăţie trebuie să fie un îngrijitor al celor sfinte ale Domnului pentru cei ce lucrează Lui. O, auzi tu glasul sfinţilor Mei, al celor ce se îngrijesc din partea Mea cu plata cea de la Mine pentru om şi pentru sprijin pentru om, poporul Meu! Amin, amin, amin.

– O, Domn al păcii şi al dreptăţii cum eşti, Doamne, Tu lucrezi cu milă ca să-i atragi la Tine pe cei păcătoşi şi să le îngrijeşti ranele, căci cei ce păcătuiesc sunt plini de răni, fiindcă păcatul este rană, este boală şi rană în om, este jertfă fără de sânge adusă duhului rău de către om şi este rana care mănâncă pe dinăuntru pe om, Doamne, iar Tu ai pus în mine mila de cei păcătoşi, de cei necăjiţi, de cei rătăciţi şi pierduţi, şi numai după aceea m-ai ales îngrijitor al Tău peste via Ta, căci aşa a fost lucrul Tău pus în mine ca să-l săvârşesc. Ai adus în ziua mea de pomenire între sfinţi şi în mijlocul poporului Tău, ai adus amintire de pilda omului gospodar care, având vie, a ieşit dis-de-dimineaţă ca să tocmească lucrători la vie. Hai să dăm loc pentru slujirea zilei mele de sărbătoare între sfinţi, şi apoi să stăm în sfat cu poporul şi să-l povăţuim pe el, Doamne, cu cele adânci ale tainelor Tale şi ale lucrărilor Tale cu sfinţii între oameni!

Hai, poporule al Domnului, să înveţi cum să fii binecuvântat şi înţelept prin binecuvântare şi prin lucrare! Pe mine m-a primit cetatea peste care Domnul m-a aşezat îngrijitorul ei şi apoi împărţitorul, iar eu am împărţit minunat darul Domnului din mine ca să-i chem pe păcătoşi la pocăinţă şi apoi la recunoştinţă faţă de Domnul, căci Domnul îl tocmeşte pe om la lucrarea pocăinţei, la lucrarea vieţii. Amin, amin, amin.

– O, bine este aşa, arhiereule al Meu! Dăm loc slujbei de sărbătoare, şi cartea iarăşi se va deschide şi Ne vom aşeza în ea cu învăţătura cea pentru lucrul ei apoi. Amin.

Eu, Domnul, sunt Cel minunat între sfinţi pentru că sunt în ei minunat. Minunat voiesc să fiu şi între voi, fii ai poporului Meu de azi, dar aceasta după ce sunt minunat în fiecare din voi sau în mulţi dintre voi spre luminarea celor mai mici, celor mai puţini la inimă şi la iubire şi la jertfa cea plăcută, care este umilinţa de duh, mulţumirea cea pentru toate, fiindcă cel umilit este cel mulţumit întru toate, poporul Meu. Pace ţie, tată, în zi de serbare de sfinţi, şi să fie lucrul zilei înţeles de tine apoi, şi să fii tu rodul lucrului Meu de peste tine, fiule. Eu chiar dacă sunt numai şi numai îndurerat, coborârea Mea la tine cuvânt pe pământ e bucuria Mea, tată. Mai mult şi mai mult îmi este ea bucurie când ştiu că şi tu te bucuri când vin ca să-ţi grăiesc şi ca să te povăţuiesc, Eu şi sfinţii Mei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

***

Şi iarăşi, acum, intru în carte cuvânt, şi găsesc deschis şi intru la tine, poporul Meu, cu lucrul sărbătorii de azi. între cei din cer, cuvântul Meu de peste tine când îl grăiesc e sărbătoare, e bucurie, căci bucuria se face sărbătoare în cer ca şi pe pământ, şi se face mângâiere peste cel îndurerat când ea poate să fie.

O, aş voi să-l învăţ pe om să plângă cu bucurie, nu cu durere pentru durerile lui. L-aş dori sfânt pe om şi l-aş dori cu bucuria pocăinţei pentru cele rele ale lui, dar pentru aceasta trebuie să ajungă la pocăinţă omul. O, cum să-l fac pe om să ajungă la pocăinţă? Numai prin suferinţă pot să-l fac, dar nu tot omul înţelege glasul suferinţei cea pentru curăţirea de păcat, căci omul se încruntă şi se răvăşeşte când suferinţa bate la uşa lui ca să-i facă lui bine. Suferinţa este făcătoare de bine pentru om şi este aducătoare de pocăinţă pentru cel ce înţelege limba ei, grăirea ei cu omul, lucrarea ei de înger peste om.

O, poporul Meu, adevărata pocăinţă îi aduce omului bucuria plânsului, tată. Nu este pentru suflet bucurie mai mare ca şi plânsul cel plin de pocăinţă, cel plin de vindecare pentru răul din om. Cel mai mare duşman al omului este răul din el şi vai omului care dă vina pe alt om pentru răul din el, pentru duşmanul din el!

O, trebuie să povăţuim poporul, măi fiilor îngrijitori ai Mei! Ca nişte copii ascultători de Dumnezeu ridicaţi-vă mereu spre învăţătură peste popor, copii priveghetori. Să înveţe poporul să primească fără de cârtiri povaţa cea pentru mântuirea sa, căci Eu ştiu ce fel de bine trebuie să fac fiecăruia pentru mântuirea sa. Să primească azi, ca să nu plângă mâine, să primească poporul povaţă pe potriva fiecăruia, tată. Să înţeleagă tot fiul cel pus la îndreptare că Eu voiesc să-i fie bine lui, ca Unul Care văd în om şi în urma şi înaintea lui. Să se poarte credincios cu Mine tot fiul poporului Meu şi să Mă lase să-l lucrez pe el, căci omul trebuie făcut ca să fie apoi. Amin.

O, fiule poporul Meu! Când citeşti cuvântul Meu ia-l şi pune-l peste tine, tată! Nu-l citi cu bucurie şi cu mângâiere şi cu dor şi atât, ci să-l citeşti şi cu pocăinţă, tată. Pune-l peste tine ca pe un făcător din cer pentru tine, şi să nu spui că se potriveşte el fratelui tău cel greşit, şi nu şi ţie. O, pune-l peste tine, tată, ca să-ţi aducă el ţie bucuria pocăinţei, fiule. Cuvântul Meu cel pentru fratele tău greşit să nu te facă pe tine judecător peste fratele tău, căci omul când cade îi spun Eu de ce cade. El cade după ce îl judecă pentru greşale pe fratele său, tată. Mereu am spus tuturor: *«Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi de acelaşi fel de greşale apoi şi voi».*

O, omul greşit trebuie să se vindece de greşale, căci altfel ele se fac judecătorul omului, iar aici trebuie milă şi iubire de la om la om, şi nicidecum sminteală sau judecată. Pentru aceasta trebuie ca omul să se aşeze în dragostea Mea, iar dragostea Mea pentru omul păcătos este că Eu am plătit în locul lui plata cea grea pentru păcatul lui, jertfa Mea cea prin mânia omului trufaş asupra Mea, ca prin ea să-l scap pe om de trufia care-l face să se creadă puternic înaintea altui om. Ce trufie se mai poate numi trufie în om după ce omul îşi nimiceşte rivalul?

O, poporul Meu, o, fiule, tu să nu stai împotriva celui ce dă să cureţe răul din tine, că acela îţi este prieten, nu duşman, tată. O, nu-l distruge pe acela care vrea bine vieţii tale. învaţă înţelepciunea pocăinţei, fiule, căci glasul pocăinţei caută în fel şi chip spre om ca să-l facă să cunoască limba ei, strigarea ei după om. Pocăinţa vine în om din afara omului. Ea stă faţă în faţă cu omul şi apoi intră în om dacă omul o cunoaşte pe ea de înger ajutător, de facere de bine pentru om. O, tată, trebuie făcut omul, fiule, dar iată jale mare pe Mine, căci dacă-i spun omului ce nu-i frumos la el acum sau mai târziu peste viaţa lui, el se îndârjeşte împotriva Mea şi împotriva celui care-l învaţă pe el spre pocăinţă, spre îndreptare şi spre vindecare de boală, şi uneori Eu dau să lucrez peste om mai înainte să vină boala în el, căci Eu, ca un Dumnezeu atoatevăzător, văd înapoi şi văd înainte şi îl povăţuiesc pe om împotriva duşmanilor care pândesc viaţa lui, şi îl povăţuiesc pe el numai dacă Mă primeşte, tată, iar dacă nu Mă primeşte el se încruntă şi Mă dă din calea lui.

O, fiule, nu e tot una învăţătura şi învinuirea, nu, tată, nu. Ferice ţie dacă Mă vei înţelege şi dacă Mă vei primi ca pe un învăţător de bine şi nu ca pe un învinuitor al tău când aş da să umblu la fiinţa ta pentru viaţa ta, măi tată! Lucrarea Mea şi a sfinţilor Mei e minunată, numai să înţeleagă omul mâna ei cea făcătoare de om, cea ziditoare pentru om, fiule. O, îţi grăiesc acoperit ca să nu te superi, tată, dar te povăţuiesc să crezi că nu este pentru suflet mângâiere mai mare ca şi plânsul cel plin de pocăinţă, cel plin de vindecare pentru răul din om, căci cel mai mare duşman al omului este răul din om, care se face deprindere rea în el, şi apoi greu mai scapă omul de meteahna cea cu deprindere în el, şi prin care el se trufeşte înaintea omului care ar da să-l ajute pe el spre căile cunoştinţei şi ale curăţirii lui de răul cel din el.

O, poporul Meu, mare este Dumnezeu întru sfinţii Lui, tată! Pocăinţa trebuie să vină din afara omului spre înăuntrul lui, căci dacă ea lucrează dinăuntrul lui, ea nu se arată în afara lui spre curăţirea lui prin om de Dumnezeu aşezat pentru curăţirea omului. Eu doresc să fac bine omului atât cât sunt pe pământ între oameni. La fel şi sfinţii lucrează pe pământ, şi apoi din cerul

sfânt. Arhiereul Nicolae se face binefăcător peste tine în ziua lui de sărbătoare între sfinţi şi în mijlocul tău, iar tu să fii primitor de oaspeţi aşa cum Eu te-am povăţuit, căci te-am povăţuit să iubeşti să fii fericit şi te-am învăţat să nu stai fără sfinţi şi fără îngeri peste viaţa ta, fiule poporul Meu.

O, ce este fericirea şi cum trebuie să stea ea în om? Ce face ea când trăieşte în om?

– Eu sunt cel ce îţi răspund, o, Doamne, în ziua mea de serbare între sfinţi. L-ai învăţat pe poporul Tău să fie fericit şi să ştie ce este fericirea pe care Tu i-o hărăzeşti. îl cuprinzi mereu pe el în cuvântul Tău ca să fie el copil fericit şi ca să creadă cu fericire în cuvântul Tău de peste el, şi tot aşa să-l şi înfăptuiască în el.

O, fericirea care trebuie să stea în om este mângâierea Duhului Sfânt, Care Se sălăşluieşte în om prin plânsul cel plin de pocăinţă, cel plin de vindecare pentru răul din om, şi apoi cel plin de recunoştinţă pentru binele care vine să se aşeze în om prin glasul îngerului cel binefăcător, căci pocăinţa este înger mângâietor în cel în care ea se sălăşluieşte. Eu am fost aşezat de Tine arhiereu peste turma Ta, dar n-am dat de la mine duhul pocăinţei, duh nesfârşit în cei sfinţi pe pământ. Nici un om nu poate avea pocăinţă în el dacă nu are umilinţă de duh, Doamne. Ea este îngerul care face să stea în om duhul pocăinţei. Omul care îşi face dreptate e vai de el, săracul. Acela nu are înger bun, şi are numai duhul nemulţumirii şi plânge după linişte mereu unul ca acela, dar cel ce stă în pocăinţă o are pe ea ca dreptate a sa, şi acela este fericit şi este fiu al păcii şi este locaş al Domnului, căci Domnul stă în loc cu pace, şi altfel el nu poate locui în om. O, dacă tatăl cu cele două fecioare, cărora eu le-am făcut bine cu Tine, dacă aceştia nu aveau în ei duhul umilinţei, eu n-aş fi putut să mă apropii să le fac lor bine împotriva sărăciei lor, care dădea să-i ducă spre câştig păcătos pentru ajutor vieţii lor trupeşti.

O, Doamne, poporul Tău trebuie să-Ţi fie recunoscător pentru purtarea Ta de grijă în care îl înfăşori pe el ca să facă el voia Ta şi să nu aibă griji pământeşti, ci numai duhovniceşte să stea el înaintea Ta pentru toată făptura, pentru lucrarea Ta peste om, Doamne, şi să stea cu recunoştinţă înaintea Ta pentru grija Ta de el. Aşa am făcut eu pentru fetele fecioare cărora m-am dus în taină şi le-am dat ajutorul cel pentru viaţa trupului, şi aşa lucrez şi azi, şi în taină lucrez din darul Tău pentru poporul Tău, numai să fie el recunoscător pentru binele Tău de peste el. Amin.

O, faceţi şi voi bine Domnului, fii ai poporului cel binecuvântat azi de cuvântul Său. Mereu, mereu cuvântul Domnului vine între voi cu binecuvântare şi vine în taină ca o avere prin care să îngrijiţi locul Domnului în voi, casa Domnului, şi pe voi în ea şi în El. V-a chemat Domnul spre El ca să vă vindece ranele cele de la păcate, iar voi trebuie să fiţi recunoscători şi cuminţi. Taina dreptăţii lui Dumnezeu este taină mare, fiilor. O, lăsaţi această cumpănă în mâna Domnului, iar voi păstraţi-vă toţi în duhul pocăinţei, fiindcă legea Domnului şi a dreptăţii Lui este bună numai în mâna Lui, căci când ea cade în mâna omului greşeşte omul că o ia pe ea din mâna lui Dumnezeu, dar acum voi să nu-l daţi înapoi pe cel ce vine de la Domnul ca să vă îndrepteze viaţa voastră cea strâmbă, căci Domnul lucrează prin trimişii Săi, aşa cum a lucrat şi acum două mii de ani de trimitea înaintea Lui doi câte doi, şi câte trei, patru ucenici ca să netezească spre om calea împărăţiei cerurilor, calea Domnului spre om apoi. Nu uitaţi învăţătura pe care trebuie s-o trageţi din pilda amintită vouă de Domnul, din care trebuie să înţelegeţi mult. Când cel dis-de-dimineaţă tocmit la lucrul viei a cârtit împotriva stăpânului casei că a dat aceeaşi plată celor ce au venit la lucrul viei în al unsprezecelea ceas, numai un ceas, ceas mai cu folos la lucru pentru că era ultimul ceas de lucru, stăpânul i-a spus celui cârtitor şi doritor de câştig: «Au nu se cade să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?». *O, se făcuse rău ochiul lui din pricina bunătăţii stăpânului, care a împărţit la fel plata vierilor.*

Duhul invidiei, iată cum se naşte acest duh. O, căutaţi, fiilor, să trageţi multă şi adâncă învăţătură din pilda amintită vouă de Domnul în ziua mea de serbare. Când cumpăna dreptăţii

este luată de om din mâna Domnului, atunci omul face rău şi se umple de rău apoi. Dreptatea este bună numai în mâna Domnului, căci când este luată de mâna omului, se face omul stăpân pe ea, şi nu mai ştie el că dreptatea lucrează altfel decât ştie omul să facă dreptate. Domnul Se îndură de cine voieşte. La fel face şi omul, numai că omul uită că şi el face tot aşa, că şi el alege ce şi cum să facă, căci omul este stăpân pe sine mai mult decât trebuie să fie Domnul Stăpân al său.

O, fiilor, nu uitaţi că omul cel fericit este omul mulţumit, şi tot acela este şi fiul păcii, iar în cel plin de pace poate sta Domnul şi Se poate împărţi la cei săraci de El, numai să nu se nască între om şi om duhul invidiei, ochiul cel rău în om pentru bunătatea Domnului, Care Se împarte tuturor celor ce iau de la El cu firească nevinovăţie. Amin.

Eu, Doamne, ca şi Tine, ca şi toţi sfinţii Tăi mărturisitori din cer, nu m-aş mai sătura să grăiesc poporului Tău binele Tău de peste el. Să avem însă grijă de cei ce ne poartă, căci sunt mici şi neputincioşi pentru această mare povară mai presus de puterea cea omenească, căci Tu eşti un Dumnezeu mare. O, învaţă-l, învaţă-l pe poporul Tău să stea frumos la făcut, căci când mâna Ta poate să stea făcătoare peste om, atunci omul poate să înceapă să fie şi să tot fie apoi, dacă el are făcător care să-l facă pe el. Pace Ţie între cei ce se lasă făcuţi de mâna Ta! Pace Ţie în cer şi pe pământ, Doamne! Pace pe pământ, pe pământul binecuvântărilor Tale în mijlocul neamului român, şi pace în fiii cei de pe pământul Tău cel sfinţit, şi de pe el să vină pace în cer! Pace pe pământ, şi pace în cer, Doamne, căci pacea celor din cer vine de pe pământ! Amin, amin, amin.

– O, arhiereule al Meu, de unde vine pacea în cer când ea nu vine de pe pământ? O, în cer e numai lacrimă, tată.

Eu, Domnul, am bucuria că vin să grăiesc în tine pe pământ, poporul Meu. Eu chiar dacă sunt numai şi numai îndurerat, coborârea Mea cu sfinţii pe pământ la tine cuvânt e bucuria Mea, fiule. O, de unde vine pacea în cer când ea nu vine de pe pământ? O, în cer e numai lacrimă, poporul Meu, căci pe pământ omul râde şi se veseleşte mâncând şi bând şi petrecând ca să-i fie lui bine şi să nu aibă dureri şi tristeţi pe pământ. Aşa se luptă şi cerul de sfinţi şi de îngeri împotriva întristării cea de la traiul cel fără Dumnezeu al omului pe pământ, şi nu găseşte cerul mângâiere în suspinul lui cel de la om. Aş vrea în mulţi din voi să fiu Eu, Domnul, Cel minunat întru sfinţi, poporul Meu, spre facerea celor mici la virtute, tată. Aş vrea, poporul Meu, să te învăţ pe viu facerea ta, măi tată, şi să nu fie ochiul tău rău pentru că Eu sunt bun. Prin cel ce are ochiul bun Eu pot să înfăptuiesc minunea facerii, tată, şi vreau să te învăţ pe viu această minune, fiule, şi să lucrez pe viu peste greşeala ta şi peste viaţa ta când e greşită, şi să Mă crezi că e greşită şi că trebuie îndreptată. O, lasă-Mă, tată, să văd Eu, şi nu tu peste tine, şi lasă-Mă să-ţi fac Eu viaţa şi vederea şi lucrarea ta toată, ca să-Mi poţi tu spune apoi cu dreptate în glas: *„Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit; înţelepţeşte-mă, Doamne, ca să învăţ poruncile Tale, iar cei ce se tem de Tine mă vor vedea şi se vor bucura, căci mi-am pus nădejdea în cuvântul Tău! Fie îndrumarea Ta mângâierea mea, după cum Tu ai făgăduit, iar milele Tale să se reverse peste mine ca să fiu viu, căci legea Ta este desfătarea mea”*. Amin, amin, amin.

O, muceniţa Filoteea, care-şi are între sfinţi sălaş şi sărbătoare lângă cea a arhiereului Meu Nicolae, vă spune şi ea, fii ai poporului Meu, vă spune şi ea ca toţi sfinţii Mei cuvântul facerii, căci sfinţii au iubit peste ei pe pământ facerea Mea, şi prin ea au fost ai Mei. Amin.

– Le spun şi eu, Doamne, că eu am fost copil copilaş şi n-am fost mare pe pământ, şi le spun aşa:

O, să nu fie ochiul vostru rău pentru că Domnul este bun, căci din acest păcat al ochiului rău se naşte pe pământ între om şi om duhul invidiei, duhul care roade tot binele care poate fi între oameni sub chipul dragostei cea de la Domnul în om dacă omul iubeşte să trăiască în dragoste, iar dragostea nu are nimic în duhul judecăţii, ci numai în Domnul este ea, căci Domnul este dreptatea noastră, dreptatea a toate, după buna Lui socotinţă, Care vede în om, şi

tot aşa şi ştie. O, iubiţi să fiţi copii copilaşi, ca să vă poată Domnul numi fii-copii. Să nu vă fie greu să fiţi copii, căci copiii sunt cei purtaţi pe braţe de sfinţi şi de îngeri, şi aripioare tainice au copiii, şi numai copiii au. Nerăutatea ţine aripile tari şi sănătoase la toţi copiii cei iubitori şi iertători şi binefăcători şi temători de Dumnezeu prin iubire de semeni şi prin milă de cei lipsiţi de cele de pe pământ şi de cele din cer. O, aveţi Tată în cer. Lăudaţi-vă cu El mai mult decât se lăuda şi se laudă neamul lui Israel că are de tată pe Avraam. Lăudaţi-vă cu El ca nişte fii vrednici de Tatăl Cel din cer! Lăudaţi-vă cu Dumnezeu pe pământ, plini fiind de umilinţa de duh, care este bună ca hrana cea de sus din cer peste fiii cei lipsiţi de har. Dacă aveţi duh umilit, iubiţi prin el cu umilinţă, şi nu întristaţi pe semenii voştri prin ceea ce lucraţi şi prin ceea ce nu lucraţi unii înspre alţii. Vă doresc ai Domnului. De la El să luaţi în voi trăsături cereşti şi să le purtaţi ca pe nişte podoabe de mare preţ, podoabe din cer pe trupurile şi pe sufletele şi pe duhurile voastre. Pace vouă! Iubiţi să fiţi copii copilaşi. Eu am fost mică, micuţă, şi am fost pe pământ palat al odihnei Domnului şi duhul păcii Lui. Aşa să fiţi şi voi. Amin.

Mă aplec cu umilinţă şi, cuprinsă în duhul bucuriei sfinte, îţi mulţumesc, Bunule Tată, că m-ai coborât pe pământ la cei ce sunt ai Tăi pe el, ca să le fac şi eu unirea cu cei din cer, unirea cerului cu pământul pe pământ şi în cer, Bunule Tată. Amin, amin, amin.

– O, ce mare, ce frumoasă, ce veşnică este slava sfinţilor, poporul Meu! Să tânjeşti, tată, după această slavă! Dă de la tine firea, care se face piedică între ceea ce este omul şi ceea ce trebuie să fie el, fiule. O, să nu fie ochiul tău rău pentru că Eu sunt bun. Să fii şi tu bun, să fii şi tu, tată, bun ca Dumnezeu. învaţă, poporul Meu. *Roagă-te şi învaţă să stai la facerea ta cea de la Mine, şi apoi tu fericit să-Mi spui aşa: „Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, Doamne. O, înţelepţeşte-mă ca să învăţ poruncile Tale, iar cei ce se tem de Tine mă vor vedea şi se vor bucura, căci eu mi-am pus nădejdea în cuvântul Tău. Fie îndrumarea Ta mângâierea mea, după făgăduinţa Ta, iar milele Tale să se reverse peste mine ca să fiu viu, căci legea Ta este desfătarea mea”.* Amin.

O, aşa să te ajute Dumnezeu, fiule poporul Meu. Amin. O, Eu te ajut, tată, numai tu să fii şi să-Mi spui şi să-Mi ceri, iar Eu îţi voi da şi iar îţi voi da ţie facerea ta din mâna Mea, tată, dacă-Mi vei cere tu aşa, poporul Meu. Amin, amin, amin.

06/19-12-2008